

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

ELIŠKA DRONGOVÁ

GOLDEN DOG

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

ELIŠKA DRONGOVÁ

2024

GOLDEN DOG

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

Text © Eliška Drongová, 2024

Obálka © Michal Březina, 2024

Grafické zpracování a sazba: Michal Březina

Redakce: Marie Karasová

Korektura: Barbora Vaňková

Sazba eknihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2024

Svatojanská 703, Velešín, 373 82

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla PRINT GROUP sro

71-004 Szczecin, ul. Cukrowa 22

Polsko

ISBN 978-80-88635-79-6

ISBN 978-80-88635-80-2 (PDF)

ISBN 978-80-88635-81-9 (ePub)

ISBN 978-80-88635-82-6 (MOBI)

HOSPŮDKA

Dunění hromu otřásl tabulkami skla v oknech, na zem dopadly první kapky deště. Poslední opozdilci a poutníci spěchali, aby se skryli před hněvem nebes. Blesk rozčísl oblohu a rozťal vedví veliký dub na okraji lesa. V následném hřmění nikdo neslyšel přídušený výkřik vzadu na dvoře, kde mladá pomocnice na poslední chvíli odváděla kozu do chléva.

Hostinská právě přinesla várku klobás ze sklepa na dvoře a zamířila ke krbu. Brzy zaplál oheň. Jeho světlo se vesele roztančilo po bíle omítnutých stěnách a sálavé teplo orosilo okna, za nimiž provazce deště bičovaly matičku zem jako dráb nevolníka. V bezpečí hostince však vládla dobrá nálada. Úroda byla už sklizená a kdo by litoval panstvo, které si vyrazilo do lesů na lov, jejichž trubky ještě před hodinou zněly až do vsí?

Šenkýř sotva stačil donášet pivo, které v zákaznických mizelo jako voda ve vyprahlé půdě. Sousedé se chlubili svými úrodami a tlachali. Rokovali o nadcházející zimě a těšili se na blízkou zábavu. Kouř z nejedné dýmky se držel u stropu a svíce na lustru v něm tvořily živoucí, tančící stíny.

„Kde ta holka vězí?“ zabručel hostinský, když střídal ženu za výčepem. Teď byla řada zase na ní, aby obíhala hosty a udržovala je v dobré náladě.

„Byla zahnat kozu, možná ji zastihl déšť a zůstala v chlívků,“ zamyslela se hostinská a popadla další korbele. Neměla čas na hlubší úvahy.

Hospodskému se to však nezdálo. Dvorek přece přeběhnout mohla, převléct by ji nechali. Vždyť se k ní chovali skoro jako ke vlastní. Když uplynula delší doba, rozhodl se nakonec dívku hledat, ale jeho žena se nabídla, že se po ní porozhlédne sama.

Hospodská nejdřív zamířila do dívčiny komůrky. Myslela si, že holka mohla proklouznout a zkrátka se zašila. Ale její pokoj byl netknutý. Vše bylo na svém místě. Až na Anču. Nebyla ani nikde po domě. Nakonec si hospodská neochotně natáhla kabát, rychle přeběhla dvůr, kolem studny a vpadla do chléva, kde zatím spokojeně odpočíval párek krav, v rohu pochrochtávalo prase čekající na porážku a vedle něj se popásala na zbytcích slámy koza. To bylo hodně zvláštní. Koza přece měla být uvázaná ve svém stání.

„Co se to, sakra, děje?“ zabručela hospodská. „Ančo?! Ančo!“ zvolala na celý chlév. Ani zabučení v odpověď. Vzduch byl nasycený vůní slámy, sena a pachem zvířat, horký a těžký. Hospodská přešla k žebříku na půdu, kde skladovali seno. Vylezla nahoru a zvedla poklop. Šlo to snadno jako vždy.

Doufala, že tam děvečku najde. Že jen zalezla do sena a trochu si zdřímla. Pod střechem stále přetrvávalo vedro nashromážděné z odpoledního hucu. Zvednutí poklopu rozvířilo prach a hostinská zakašlala, až se málem překotila i s žebříkem. Nebo jí snad žebřík někdo postrčil?

„Anno?! Jsi tu?“ zeptala se do ticha hospodská a neochotně vystoupala až nahoru. Začala prohledávat seno i snopy slámy. Po děvečce však jako by

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

se slehla zem. „Kam se ta holka zašila?“ přemýšlela hostinská nahlas, možná až příliš, když se s úlevou vracela na zem a pak přes dvůr rychle přebíhala ke sklepu.

Před vstupem k zásobám musela zapálit lampu. Plápolavý plamen osvětloval jen malý kousek před ní a vrhal na obsah sklepa děsivé stíny. Hospodská pořád volala Annu a každou chvíli se otáčela, protože měla pocit, že ji něco pronásleduje. Vždy se to však ukázalo být hrou stínů zavěšených kýt, svazků cibule a česneku.

Nakonec se musela hospodská s nepořízenou vrátit do šenku.

„Copak se děje, paňmámo? Vypadáte, jako byste naháněla vodníka,“ houkl na ni starý Venca, jeden z pravidelných štamgastů. Potkali se ve dveřích, zrovna neochotně mířil na latrínu.

„Anča se někde ztratila,“ zabručela hostinská. V hlase jí zazníval strach. V takové bouřce nemohla děvečka jen tak odejít. A proč by si s sebou nic nevzala?

„Však ona se najde, určitě se jen někde zašila. Víte, jaká mladá děvčata jsou,“ broukl Venca a přidal do kroku. Potřeba ho poháněla a nechtěl příliš promoknout, i když to byla marná snaha.

Hostinská se za moknoucím statkářem ohlédla a zamračila se. Začínala přemýšlet, co se mohlo stát.

„Huberte, Anča nikde není!“ láteřila na manžela, sotva vstoupila zpět do vyhřátého šenku.

„To není možné, přece se nevypařila,“ zabručel hostinský.

„Hledala jsem všude, ve chlívě, doma, i ve sklepě, prohledala jsem to i mezi sudy, nikde není!“ zalomila rukama hostinská.

„Hej chlapi! Neviděli jste teď večer Anču?“ zavolal hostinský na osazenstvo hospody, které po jeho hlasité otázce ztichlo.

Chlapi se po sobě překvapeně podívali.

„Není s Vaškem?“ zeptal se statkář Vávra a potáhl z dýmky.

„Se mnou není!“ ozval se jmenovaný z rohu. „Ani jsem ji dnes neviděl, a to mi slíbila, že se večer sejdeme,“ dodal nakvašeně.

„Beztak se zašila do sena s jiným pacholkem,“ rýpl si do Vaška jeho kamarád Franta a pobavil tím zbytek výčepu.

„Marta ji nemůže najít. Měla zahnat kozu, ale nevrátila se,“ pravil hostinský věčně a klidně a vášně. Protože Vašek se právě chystal ušetřit Frantovi pořádnou pumelici za jeho hloupé řeči a schylovalo se k bitce.

„Nezůstala ve chlívě? Do toho nečasu by se mi taky nechtělo,“ houkl další z hostů, ale hostinská hned prozradila, kde všude dívku hledala.

Šenk ztichl podruhé. Tentokrát znepokojením.

„Chlapi, řeknu vám, někdo tam nahoře chce z našeho kraje studnu. Vody na dvoře je na dobrý dva prsty!“ zvolal do napjatého ticha právě se navrátilší Venca.

„Proboha! Studna!“ vyjekla hostinská a chytila se za srdce.

Hospodský a Vašek s několika dalšími chlapy na nic nečekali a hned vyrazili ke dveřím. Zastavilo je však mrazení v zádech. Tak naléhavé tušení nebezpečí a touhu utéct ještě nikdo z nich nezažil. Vzduch zaplnil podivný pach a zvláštní napětí přejelo všem po kůži a zvedalo jim chloupky po těle. Pak se prudce oteplilo a hned poté otrásl domem hrom tak hlasitý, že musel vzniknout přímo tam.

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

Chodbou se nesl pach spáleniny a mezerou pode dveřmi proniklo dovnitř pár obláček páry. Muži sbírali odvahu, váhali, jestli utéct nebo jít dál. A pak se dveře před nimi hnuly. Nekonečně pomalu, s táhlým skřípěním se začaly otevírat. Temnota za nimi byla skoro hmatatelná.

Jak se mezera zvětšovala, odhalila bledou ruku tlačící na dveře. Několik statkářů sáhlo do kapes pro nůž, další se rychle rozhlédli po čemkoliv, co by mohli použít k obraně a hostinská se začala hlasitě modlit. Pak Vašek konečně poznal postavu za dveřmi.

„Aničko!“ zvolal, zahodil koště, které chtěl použít jako zbraň, a vyběhl k pobledlé, promáčené dívce. Zastavil se však kousek od ní.

Pohled na děvečku byl hrozný. Promodralá chladem, crčely z ní proudy vody, šaty potrhané. Zuby jí drkotaly, pažemi se marně zkoušela zahřát a ten její nepřítomný pohled... Vašek ztuhl. A ostatní chlapi se taky k ničemu dlouhou chvíli neměli.

Nakonec se vzpamatoval hospodský a křikl na manželku, ať rychle přinese deku. Sám vykročil, vzal nebohé děvče za ruku a vedl ji dovnitř. Kdosi z hostů přitáhl jednu ze židlí blíž ke krbu, další ji vystlal svým kabátem, a když do ní usazovali otřesenou dívku, už přibíhala hostinská s dekou a několika utěrkami.

„Aničko, holčičko, co se ti stalo? Můžeš mluvit?“ ptala se hostinská, zatímco se dala do sušení děvčete, které jen odevzdaně, téměř mrtvě hledělo do plamenů. Anna k ní jen tupě zvedla hlavu. Jako by ji nepoznávala. Nebo jí bylo všechno jedno.

„Musíme hned za ním!“ ozval se Vašek rozezleně a vyrazil ke dveřím.

Hospodský ho však chytil.

„A za kým?“

„Za tím, kdo to Ančí udělal!“

Na to se ozvalo souhlasné zabručení.

Trestná výprava se vydala na dvůr. Nejdřív zamířili ke vratům. Proud vody je okamžitě smáčely, viděli sotva pár kroků před sebe, ale i tak se přesvědčili, že vrata do dvora zůstala pevně zamčená.

„Musí být pořád někde tady!“ ozvalo se z houfu rozzuřených mužů. Dvůr se otrásl mohutným zahřměním. Jako posedlí se vydali prozkoumat každý kout, každou myslitelnou škvíru. Promáčení a promrzlí, hnaní touhou po pomstě a zpěněnou krví.

Tentokrát nevynechali ani studnu. Nebo to, co z ní zbylo. Zčernalé, popukané kameny rozházené kolem jako hračky nepořádného dítěte prozrazovaly, kam udeřil blesk, jehož bratr hrom málem zbořil hospodu, když se vrátila Anna.

Ani v pobořené studně, ani nikde jinde nenašli stopu po nikom cizím. Vztekla a nespokojeně se vraceli, rozechvělí zlověstným podezřením, které nikdo z nich nechtěl vyslovit nahlas. Bylo jednodušší představit si neznámého, cizího pachatele než si přiznat, že to mohl být některý z nich.

„Možná přešel zeď,“ navrhl kdosi. Dav opatrně souhlasil. Tohle vysvětlení se jim líbilo.

„Jo a pak po sobě uklidil žebřík?!“ zavrčel však Vašek.

„Mohl vyšplhat,“ namítl Franta.

„Jasně. V tom slejváku. Příznejme si to, ten hajzl je pořád tady. Je to jeden z nás,“ pronesl Vašek temně a podezíravě se rozhlédl po všech v místnosti. Když pohledem došel až k Aničce, srdce se mu sevřelo bolestí.

Modřiny na jejím hrdle se temně vyjímalý na nezdravě bledé pokožce. Seděla před krbem a ani

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

se nehnula. Jako panenka. Hostinská jí zatím nutila svařené víno. Bez úspěchu.

„Jak to můžeš vědět?“ ozval se našťvaně Franta.

„Na dvůr se dá jít už jen přes šenk a nikdo mimo nás tudy neprošel,“ odpověděl Vašek přes zaťaté zuby.

Probodl ho pohledem. Moc dobře si pamatoval, jak se kolem Anči motal, než dívka dala jasně přednost jemu.

„Seš si až moc jistej, mladej,“ ozval se Venca.

„Ty jedinej jsi šel ven!“ ohradil se Vašek.

„Ale tys už na ni ruku vztáhl, všeci to viděli!“ okřikl ho Vávra rozzlobeně.

„Pár facek není škrcení! Potřebovala ukázat, jak se má chovat!“ hájil se Vašek. „To tebe odmítla!“ osočil pak Frantu a udělal k němu několik výhružných kroků. Franta se nenechal vyzývat dlouho.

„Co si to dovoluješ?!“ obořil se na kamaráda a zaťal pěsti. Ostatní je museli chytit a držet od sebe.

„To by stačilo! Jděte se rvát jinam, to děvče potřebuje klid!“ zařvala na všechny hostinská, čímž zchladila horké hlavy. Aspoň na chvíli.

„Jak zjistíme, kdo to byl?“ zeptal se chalupník Vogel, jeden z doposud mlčících.

„To netuším. Ale než na to přijdeme, nikdo odsud neodejde,“ zabručel hospodský, vzal svazek klíčů, a zatímco se ostatní zamlkle vraceli ke svým stolům, zamkl oba vchody a klíče bezpečně uschoval.

Nastalo nepříjemné ticho, narušované jen hučením deště a hřměním. Každý se pohroužil do svých myšlenek a nejedna hlava přemýšlela, kdo mohl Aničece ublížit. Co kdyby ten někdo zkusil zaútočit znovu, aby si probil cestu ven? Bylo jich víc? Nezasloužila si to ta holka vlastně? Stálo za to, dělat si tak zle jen kvůli děvčece z hospody?

Nakonec si Venca objednal další pivo. A po něm další soused a další. Během chvilky se vrátili k tichému brblání. Dobrá nálada vzala za své, zůstalo jen podezřivé očekávání. Hovor však záhy utichl, přerušen novým, mrazivým zvukem.

Nejdřív to zaslechl Vašek a ztišil svůj stůl. Pak umlkli i všichni ostatní. Pár okamžiků nebylo slyšet nic než déšť a praskání polen v krbu. Už už se osazenstvo hospody uvolňovalo, když se to ozvalo znovu. Zaskřípání. Táhlé a protivné. Jako by se o sebe třely dva kameny.

„Co to sakra...“ vydechl Franta a pak vytřeštil oči na okno.

Všichni nadskočili, když se na zamlženém skle náhle objevil otisk ruky, aniž by kdokoliv zahlédl dlaň, která by jej tam zanechala. Jako by se tabulky v okně dotkl kdosi neviditelný.

Pověřivý Vávra se dvěma dalšími sousedy se vrhl ke dveřím a zoufale zalomcoval klikou.

„Pusť nás ven, sakra! Musíme pryč! Do kostela! To nevidíš, že tu obchází ďábel?!“ rozkřičel se na hostinského a ozvalo se další mohutné zahřmění, jako by nebesa chtěla potvrdit Vávrova slova.

„Co by tu dělal! To je určitě ten mizera, co přepadl Aničku!“ ohradil se hospodský a vyběhl do přílehlé kuchyně, popadl největší nůž, z kapsáře vytáhl klíče a už se hnál ke dveřím.

Vašek s Frantou a zbytkem mladíků se k němu také připojili. Beze zbraní. Nedbali na nařikání Vávry, že ten otisk neudělala žádná lidská ruka. Ani si ho nevšimli, když vyběhl za nimi a zamířil rovnou na cestu vedoucí do vesnice.

Škrábání a skřípění se náhle rozléhalo po celém šenku. Jako by se snad celá smečka vlků pokoušela

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

proškrábat dovnitř. Štamgasti se začali shánět po nejbližších zbraních a nahrnuli se pospolu ke krbu, připraveni bránit své životy, kdyby něco vstoupilo stále otevřenými dveřmi. Vzdálený výkřik utichl v cákání vody v loužích a čvachtání kroků trestné výpravy.

Chlapi s hospodským v čele oběhli celou hospodu. Prohledávali přilehlé okolí a marně pátrali po záhadném vtípalkovi, připraveni dát mu co proto. Ze země začal stoupat mlžný opar a splýval s temným lesem na obzoru. Jen tu a tam prosvítala světla ze vsi šedivou, vlhkou tmou.

Strach se s houstnoucí mlhou vtíral pod kůži. A ani ti, co zůstali v šenku, si nevedli lépe. V duchu se modlili a netušili, co si o tom všem myslet. Jen tušili, že se děje něco zlého. A když se chlapi nakonec vrátili a hospodský zase zamkl, znatelně se jim ulevilo. A ještě víc když škrábání na stěny utichlo.

Úleva však netrvala dlouho. Na vnější zdi a okna dopadly první spršky štěrku a drobných kamínek.

„Co se to sakra děje?!“ ptal se Vašek a nestíhal se ohlížet po oknech zasažených podivným krupobitím.

Hostinská a nejstarší z hostů se začali modlit, když znovu zahřmělo. Tentokrát však hrom zněl jako nestvůrný smích. V komíně za nimi cosi zarachotilo, z krbu vyletěl oblak sazí a kouře. Do plamenů dopadlo cosi velkého.

Někdo začal utíkat, jiný jen pevněji sevřel zbraň.

„Čert!“ vykřikla hostinská a v mdlobách klesla na zem.

Předmět v krbu se však nepohnul. Beztvará mokrá hrouda zůstala ležet, oheň syčel a pohasínal, až místnost nakonec osvětlovaly jen svíčky u stropu. Hospodský nakonec pokynul Vaškovi, ať do toho strčí pohrabáčem, který třímal v ruce jako zbraň.

Ani několik štouchnutí však ležící věc neprobralo k životu. Teprve páté, silnější strčení to konečně obrátilo na záda.

Při pohledu na potlučenou, zkrvavenou hmotu bez očí, která byla kdysi tváří člověka, skoro všichni zajechli. Venca začal dokonce zvracet. Pak kdosi poznal promočený kabát. Jakási zlá síla během půl hodiny od chvíle, kdy utekl, umučila Vávru a prohodila jeho mrtvolu komínem.

V hospodě zavládl zmatek. Muži se překřikovali, kdosi chtěl okamžitě ven, další namítal, že vběhnou do spárů toho, kdo to udělal. A jako by to cosi chtělo potvrdit jeho slova, opět se ozvalo to škrábání.

Soused Šimek, který ještě před chvílí žádal o otevření hospody, zaútočil na hospodského. Povalil ho a pokoušel se mu sebrat klíč. Škrábání na zdi zesílilo. Další muži hledali provizorní zbraně a skryše. Jen bezvědomá hostinská a Anna zůstávaly v klidu.

K smrti vyděšený chalupník se zmocnil domnělého prostředku záchrany a vrhl se ke dveřím. Vašek si ho všiml a hned za ním vyrazil a strhl s sebou Frantu. Společnými silami pak na poslední chvíli nepřítelنهو souseďa omráčili a zabránili mu otevřít. Ve světle blesku pak mezerou pode dveřmi zahlédli mladíci stín čehosi dvounohého a v hrůze uskočili.

Zaškrábání na dveře všechny umlčelo. Pozornost se soustředila na špičky dlouhých drápů připomínajících hroty vidlí, které se komíhaly v mezeře dveří a prahu.

„To-to-to je ďábel!“ vykřikl kdosi a začal se modlit. Další a další hlasy se přidávaly, ale bez valného úspěchu. Drápy stále šátraly a míhaly se, jako by hledaly, čeho se chytit nebo jak se dostat dál. Záhy našly svůj cíl. Jeden z nestvůrných spárů se zabodl do rukávu bezvládného souseďa a celé hemžení ustalo.

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

Vašek si toho všiml a došlo mu, co se stalo. Hned se vrhl muži na pomoc a chytil ho za nohy, ale drápy se rychle stáhly pod dveře a táhly kořist k sobě. Vašek visel na chlapovi, ale majitel nestvůrných spárů jako by si ani nevšiml, že vleče váhu dvou mužů. Tah zastavil až náraz těla o dveře.

Šimkova hlava při tom nárazu nechutně zaduněla a na podlahu začal vytékat pramínek krve. Drápy svou kořist na okamžik pustily, ale než se stihl Vašek sebrat a zatáhnout, opět udeřily a prořaly maso paže své oběti. A pokračovaly v započatém dílu.

Vašek se zapřel a zkoušel bojovat o sousedův život. Tělo bezvědomého se neustálým tahem kroutilo, hlava, zapříčená o dveře, se nepřírozeně vyvracela. Franta přiskočil na pomoc a s ním i další chalupníci, chvíli se zdálo, že mohou uspět. Dva drápy spáru projely ramenem, zanechaly za sebou potoky krve, ale paže nyní byla volná. Už se viděli jako vítězové.

Pak však dva čeledíni podklouzli na Vencových zvracích. Celá skupina popadala. Vašek s Frantou se udrželi, ale museli se pustit, jinak by je nestvůrná síla stáhla s bezvládným tělem, které prudce narazilo na dveře.

„Křup,“ ozvalo se. Dech muže ustal. Vše utichlo.

Drápy přestaly táhnout a po chvíli zmizely. Jako by se ztrátou života přišla kořist o lákavost.

Dovnitř pronikl hrom znějící jako smích.

„Je to ďábel!“ ječel nepřítčně Venca a křížoval se jako ještě nikdy v životě.

Další zaškrábání na zdi jen povzbudilo rostoucí děs.

„Musíme ven!“

„Tam je ta stvůra!“

„Musíme něco udělat!“

„Ale co?! Co to sakra chce?!“

„Vždyť jsme nic neudělali!“

„Proč nás chce Bůh trestat?“

„Nevinní? Jeden z nás ne,“ přehlušil všechny Vašek a ukázal na křeslo s netečnou Annou.

„Nemohli to být Vávra a Šimek?“ zazněla otázka od pobledlého Vency.

„To by ten ďábel zmizel, ne?“ zazněla odpověď od Franty. „Ten, kdo to na nás přivolal, je určitě pořád tady! A dokud ho nevydáme...“ nedokončil.

„Jak to můžeš vědět?“ zaburácel hospodský, na tváři, kam schytl několik úderů od Šimka, si držel mokrý hadr, který však nedokázal zabránit rozšiřujícímu se otoku.

„Nevím, ale má někdo lepší nápad?“ odvětil Franta a rozhlížel se po svých sousedech. Škrábání v tu chvíli utichlo.

„Upalme ji!“ zaznělo ze zcela nečekaného směru. Od hospodské, která se právě začala probírat z mrákot. „To ona to přivolala! Je to čarodějnice! Komu jinému by ďábel tak rychle přispěchal na pomoc? Copak se neděje tolik nespravedlností, aniž by je vyšší moc trestala?!“ hlas měla plný strachu a nenávisti.

„Ne! To nesmíme!“ ozval se Vašek a pozornost všech se upřela na něj.

Na očích sousedů viděl, že na ně slova hospodské působí.

„Znáte ji přece. Je to naše Ančí, je nevinná a milá na všechny. Laskavá, nikomu by neublížila!“ zkusil naléhat na jejich zdravý rozum.

„Možná až moc milá,“ utrousil Venca.

„Spíš do větru,“ přidal se na jeho stranu k Vaškovu překvapení i Franta.

„Co to meleš?!“ rozčílil se Vašek a s pohrabáčem v ruce k němu přikročil. Odejít od Anny si však

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

netroufal. Sousedům nevěřil. „Vadí ti, že dala přednost mně?“ obvinil ho nakonec.

„Motala se kolem spousty chlapů, jen tys jí to sežral,“ odsekl Franta zlostně.

„Byl jsi to ty, že? Dala ti košem, tak jsi ji zkusil uškrtit a kdo ví co ještě! A teď si chceš zachránit kůži!“ trval si na svém Vašek. Vycítil šanci.

Franta sevřel pěsti a zavrčel, ale několik sousedů ho chytilo, než stihl vypěnit.

„Franta má pravdu, Vašku, Anna byla do větru,“ ozvala se znovu hospodská a opět přilákala pozornost všech. „Zkoušela to i na Huberta, a to jsme se k ní vždy chovali jako k vlastní,“ povzdechla si.

„No jasně, tomu tak uvěřím. Jako k vlastní, tím myslíte to, jak jste jí skoro neplatili?! Jak jste ji zavírali?!“ neudržel se Vašek a hlavou mu běžely vzpomínky na schůzky, kdy se Anna musela vyplížit přes střechu svého pokojíku, aby se s ním mohla vidět.

„Proč si to nechceš přiznat? Ta čarodějnice tě uhranula, obelstila nás všechny a teď se nás její pán pokouší zabít. Musíme přerušit jeho pouto s tímhle světem!“ trvala si na svém hospodská a strhla na svou stranu i ostatní, kteří se teď proti Vaškovi a Aničce výhružně postavili.

Hospodský se chopil olejové lampy.

„Ustup Vašku, nechci ti ublížit,“ pronesl tiše.

„Ne, to nemůžete,“ vydechl Vašek tiše a napráhl se pohrabáčem. „Zpátky!“ varoval všechny.

„Děláš to jen horší. To vážně chceš, aby nás ten ďábel dostal všechny? Musíme se té čarodějnice zbavit,“ ozval se Franta.

Vašek se zoufale rozhlížel, hledal náznak váhání, podpory, ale nikde nenacházel jedinou přívětivou tvář. Couvnul a narazil nohama na Aniččinu židli.

Zavrával a sousedé toho hned využili. Chopilo se ho několik rukou a smýklo s ním od Anny. Pak přišly první údery.

Bolest se stupňovala, přicházela z různých míst a skutečnost se stávala jedinou bolestivou šmouhou. Ucítil krev v nose i ústech. Nakonec se už nemohl hýbat. Jen z podlahy bezmocně sledoval hospodského, jak se k Anně blíží s lampou. Byl už skoro u ní...

Zem se začala třást. Z polic vylétaly talíře a korbele. Škrábání na zdi se vrátilo a zesílilo. Vašek cítil, jak mu vstávají chloupky po těle, ale ne strachem, nějakou mocnější silou. Vzduch se naplnil povědomým pachem a pak vše zalilo oslepující světlo.

Když zase viděl, okolí se topilo v rudé záři. Sousedé se váleli po zemi, sténající, spálení, ale stále živí. A Anna konečně vstala z křesla. Prázdným pohledem přejela někdejší výčep, ve tváři se jí nepohnul ani sval.

Pak pomalu vykročila směrem k hrůzou zkamenělé hostinské. Ta se při tom pohledu vzpamatovala a chopila se střepe z korbele, který proti Anně napráhla.

„Chceš ji zabít podruhé?“ vysmál se jí dutý hlas, který sice vyšel z Anniných úst, ale určitě jí nepatřil. „Nenávist je chutná věc. Dává duši zvláštní příchut'. Žárlivost a ten plíživý, szíravý strach. Víš, žeš ji zabila zbytečně? S tvým mužem nic neměla. Brala vás jako druhé rodiče. Nic nechápala. A v poslední chvíli, v té studniční vodě, se jí podařilo přivolat mě. A díky tvému pokusu o její zlynčování jsem teď volná. Tedy skoro,“ tvor s Anninou tváří se zlověstně usmál.

Z plamenů za hostinskou se vynořily vidlovité drápy a sevřely se kolem jejího krku. Ze čtyř hlubokých ran počala prýštit krev a prsty stvůry se svíraly čím dál pevněji. Zvedly hostinskou, která utrpením poulila oči, klepala nohama a upustila střep. Ve

ZKAZKY Z NEFRITOVÉ KNIHY

chvíli, kdy kus rozbité kameniny třeskl o podlahu, se hlava a kusy krku oddělily od trupu, který bezvládně spadl na zem se zvukem připomínajícím žuchnutí pytle zmoklé pšenice.

Hrom rozechvěl celé okolí, jak se Anna rozesmála a pobaveně si prohlížela znetvořený výraz utržené hlavy na paži vycházející z plamenů požáru polykajícího stavení. Pak se příšera otočila na Vaška a její výraz se změnil. Změkl a zlidštl.

Odhodila svou odpornou trofej a nechala ji zmizet v ohni. Následně pomalu přešla ke zbitému, který se před ní pokoušel odplazit.

„Tak čisté srdce. Taková láska... Škoda, že jsi to všechno viděl. Uvidíme se později. Mnohem později,“ s těmi slovy se Annina ruka změnila v nestvůrný spár a ten vrazila Vaškovi do hrudi. Zabíla ho rychle. Skoro to necítil. Na rozdíl od zbytku osazenstva hospody, který magickou mocí držela naživu až do rána, kdy bouře ztratila na síle a ke spáleníšti se začali stahovat znepokojení lidé z celé vesnice.

Nikdo nikdy nezjistil, co se té noci v hospodě odehrálo. Dospěli k závěru, že hostinec prostě zasáhl blesk. Vše tomu nasvědčovalo. Snad až na dvě těla. Jednomu chyběla hlava a mladou děvečku Annu našli utopenou ve studni, kam podle vesničanů nejspíš skočila ve snaze uniknout ohni. Vybledlých modřin na jejím hrdle si skoro nikdo nevšiml. Jen některým připadal zvláštní její výraz. Skoro jako by jen spala a ze spánku se spokojeně usmívala.

HRANICE NEKONEČNA

„Ale dobrý den, co vy tady? Že se chcete na něco zeptat? Na Zapadlou Lhotu a to horké léto? No, to je na delší povídání. Jen pojdte dál. Uvařím čaj. Zatím se posadte. Zapadlá Lhota, to horké léto a dvě ženy... Och, vidím to, jako by se to stalo včera.

Lidé už od pradávna hledají hranice všeho. Vytváří si škatulky, díky kterým lépe chápou svět. Limitování vlastním tělem a vůlí se snaží dát řád tomu, čemu říkají chaos.

Alena Nováková do žádných škatulek nikdy nezapadala. Možná to bylo tím, že se narodila do jedné z mála rodin, které stále setrvávaly v malé pohraniční víscce Zapadlá Lhota. Možná byla zkrátka taková. To už dnes nikdo nezjistí.

Odmalička trávila čas raději na podhorských loukách a v hlubokých lesích než se svými vrstevníky, kterých ve vsi bylo stejně pomálu. Víc také rozuměla řeči starých knih než slangu ostatních dětí. Svými znalostmi udivovala dospělé a děsila spolužáky, když už se přece jen odhodlali na něco se jí zajít zeptat.

Pověst čarodějnice se jí držela i v dospělosti, ale to jí nevadilo. Ona si své hranice vytyčila už dávno a to, co si o ní pověřiví sousedé šeptali, jí pomáhalo je udržovat. Nepotřebovala lidi. Měla své lesy a knihy v archivu na úřadě, kam chodila vypomáhat, když dokončila práce kolem rodinného statku, kde žila s rodiči.

Nepotřebovala přátele, zpovědníky ani jiné podobné příživníky. Byla skutečně pozoruhodná. Obdivuhodně silná. A až do onoho horkého léta měla svůj klid a sny. Cheche. Ty sny...

Poklidný řád Alenina života narušila dva roky před vlnou žáru Jindra Vařeková, rozmazlená měšťačka z hlavního města, která přesvědčila svého manžela, aby se přestěhovali na konec světa, aby mohli žít přírodněji. Ta hlupačka podlehla trendům, rozhodla se posunout hranice vlastního pohodlí a stát se lesní žínkou žijící v harmonii s přírodou. Pche.

Bylo jasné, že když se setkala se skutečnou divoženkou, jakou byla Alena, zkusila se jí vnutit do přízně. A taky se jí to podařilo. Komu by se nelíbil obdiv a viditelná snaha pomáhat? Spojoval je i zájem o historii, tedy o Kelty. Čekaly, že ten dávný národ někde zanechal úžasné vědění, které by si mohly přivlastnit. Když Jindra objevila v archivu kroniku psanou starým německým šwabachem, přijala ji jako kamarádku, jako učednici.

Och, a ta kniha! Kronika zapadlá prachem. Je skoro legrační, s jakým nadšením obě ženy zkoumaly ty tlejší stránky a pátraly po tajemstvích. Jedna po iluzivních zprávách o dokonalém, šťastném životě v dobách minulých a druhá po zmínkách o tajemstvích a moudrosti, zatímco nacházely jen záznamy o moru, choleře a vzteklíně.

Přece jen však mezi historkami o upírech a vlkodlacích přinášejících epidemie našli zmínku o mohyle v lesích. O místě z Aleniných snů. O místě, které ji volalo a lákalo už od dětství.

Trvalo jim to dva roky. Dva roky prohledávání hustých lesů a míst, kam slunce svítlo naposledy před stovkami let. A než přišla ta neblaze proslulá vlna veder, tak ji našly. Tedy Alena ji našla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zkazky z Nefritové knihy**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.